Nadal - Sagrada Familia

Per Administrador el dg., 27/12/2009 - 09:00

1 Sa 1,20-22.24.28
1 Jn 3,1-2.21-24
Lc 2,41-52

Totes les celebracions del temps de Nadal són "epifanies" del misteri de l'Encarnació, del misteri des del seu entorn. La Paraula de Déu ens parla, per exemple, del naixement a l'establia, del pessebre, dels pastors i dels mags; ens parla també d'una fugida i un exili. En aquest infant és Déu qui se'ns fa present i la manera de manifestar-se parla tant d'Ell com de les realitats humanes que li serveixen d'ocasió per a revelar-nos el seu peculiar estil, tan allunyat de la concepció mundana del qui és Déu i com li escau actuar. També ens parla de la família, de la seva família: del matrimoni format per Maria i Josep. Avui celebrem "la Sagrada Família" i la litúrgia té, com a objectiu, celebrar i oferir-nos el marc humà, el marc familiar, des d'on Jesús, el Fill de Déu, se'ns manifestà. Jesús apareix a la terra com un ésser que té estrets lligams amb les realitats humanes, com totes les persones. Fins al primer Nadal les vingudes, les manifestacions de Déu, a Abraham, Moisès, els profetes, i en el Nou Testament a Zacaries, Maria, Josep es presentaven a través d'unes paraules que venien del més enllà i anunciaven els misteris i els plans de Déu en el quals calia creure. Quan el Verb es feu carn ho realitzà des de l'entranya de la vida humana tant en la vessant biològica: una mare de la terra l'infantarà; com des de la vessant encara més pregonament humana, l'amor i la llibertat. Maria i Josep no s'ho van trobar imposat i fet, ans al contrari, hi varen ésser cridats, i ells ho acceptaren comprometent-hi tota la seva vida. Maria i Josep eren un matrimoni, i pensem que s'estimarien amb la il·lusió pròpia de la joventut. Tindrien els seus projectes de viure junts com tants i tants matrimonis: caminar junts per la vida compartint-ho tot, joies i tristeses, il·lusions i penalitats. Es veien valents per afrontar-ho tot.Déu però tenia sobre ells uns projectes i els ho va manifestar demanant-los el seu consentiment. Va voler que precedís a l'encarnació l'acceptació de la mare elegida, ens diu el Vaticà II, i parla també de fe i obediència lliures (L.G. 56). Maria va dir sí (Lc 1) i Josep també (Mt 1). El seu matrimoni Déu ni el va trencar, ni el va declarar nul. No va prescindir de cap dels dos. L'Evangeli reitera el fet de que eren matrimoni i que Déu volia que seguissin sent-ho: Maria era l'esposa de Josep i Josep era l'espòs de Maria. Però la Paraula de Déu ens afirma també un fet totalment singular: la concepció virginal de Jesús. ¿Té sentit això? ¿És possible? ¿Es pot afirmar sense recórrer a concepcions mítiques una cosa així que salvi aquest fet i salvi la plenitud del matrimoni? La festa litúrgica d'avui ens permet posar els ulls en el matrimoni com la vocació a l'amor, a l'amor radical i compromès. Només d'aquest amor brolla el fet familiar. Maria i Josep compartint tots dos la mateixa vocació, els mateixos carismes -viure del tot per a Jesús- van viure el seu matrimoni d'una manera nova i emblemàtica: no és només la carn la que uneix, sinó, sobretot, l'acceptació plena d'una vocació, d'un destí. Josep i Maria compartiren la mateixa vocació. Déu no va trencar aquell matrimoni, Déu no va prescindir del sí que Josep i Maria s'havien donat. La resta de l'evangeli de la infància sempre manté en ferm aquesta realitat matrimonial i parlarà de Maria i Josep com esposos. "No és bo que la persona humana estigui sola, havia dit Déu en la creació, fem-li una ajuda semblant" (Gen 2) Josep va ser aquesta ajuda semblant per a Maria, i Maria ho va ser per a Josep. El misteri de l'Encarnación no trencà això, al contrari, el va assumir per redimir-lo i portar-lo al ideal que Déu va tenir des del principi: la plena comunió entre persones. Josep i Maria coneixien mútuament el seu sí a Déu, que elevava el seu sí mutu a una dimensió totalment nova. La gràcia acollida per ambdós d'una manera plena i lliure va fer possible tot això. Personalment i matrimonialment varen dir sí a Déu. Aquest és el misteri de la Sagrada Família; vertadera família on allò humà no és trencat ni desvirtuat, sinó viscut d'una manera nova.El primer, que em de dir i creure, és que per a Déu res no li és impossible. Déu és Déu i fa de Déu. No és pas la imposició des d'un poder que anul·la la voluntat de les persones. Ofereix camins, crida a fressar-los i el terme és d'una grandesa y plenitud, que la ceguesa humana no pot pas explicar. No és lícit riure-se'n, perquè ho creiem impossible. La persona humana és un ésser de relació i per a la relació, per a una comunió total i per sempre. Això no ho assoleix només el fet carnal simplement, sinó l'amor i l'amor compromès, compromès amb la persona estimada i compromesos tots dos i amb ple acord en una línia elegida. La línia escollida per Maria i Josep va ésser la proposada per Déu. El sentit ple de la seva vida, de la seva vida matrimonial, va ésser Jesús. Josep ho sabia de Maria, Maria ho sabia de Josep. Varen compartir una mateixa vocació, i aquest fet els va donar el sentit pregon del seu matrimoni i la més plena comunió entre tots dos. Hem llegit a l'Evangeli d'avui l'angoixa de tots dos, hem llegit que Maria li diu a Jesús "el teu pare i jo t'hem estat buscant plens d'ansietat", és a dir, tots dos hem patit per tu, el teu pare i jo, la teva mare. Ells obriren el camí de la virginitat pel Regne, que no té altre sentit que Jesús. Per això són model per a tots els cristians sigui quina sigui la vocació per on Déu els vol portar. Obedients a Déu varen oferir-li tot el que eren i Jesús acollit, estimat i protegit pel seu amor va poder créixer en edat, saviesa i gràcia davant de Déu i dels homes. Jesús va sortir de Natzaret amb el nom de "fill de l'artesà" per a manifestar-se al món i manifestar-li la salvació de Déu, i el punt de partença va ésser una família, que des de la fe i d'una obediència lliures varen dir sí a Déu que els cridava. Avui quan tantes coses van en contra de tot això, en el que tantes ideologies volen fer fora l'ideal de Déu, i es proposa un amor que no és més que carnalitat, un amor sense compromís que es pot trencar quan sigui, un amor sense solidaritat i pregona comunió, un amor sense fecunditat, un amor que és un joc i no un matrimoni, preguem per les nostres famílies. La Sagrada família es un exemple del tot excepcional, un mirall de la seva vocació, de la seva grandesa, quan no es deixa empetitir per l'egoisme i la soledat. Vocació que és crida i crida de Déu per a una missió. Dir sí a la crida i donar-se amb fidelitat a la missió constitueix la grandesa de l'home. Que ningú s'avergonyeixi de l'ideal proposat des de la família de Natzaret. Que els joves, en els qui hi ha tanta fam d'autenticitat i plenitud, trobin aquí, en Maria, en Josep i, sobretot en Jesús, la llum que ha de guiar les seves vides i fer un mon nou.

ETIQUETES